

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem Mgr. Janem Lipertem ve věci

žalobců:

a) N. G., narozená
bytem

b) M. G., narozený
bytem
doručovací adresa:

c) P. G., narozený
bytem

d) J. G., narozený
bytem
doručovací adresa:

všichni zastoupeni advokátkou Mgr. Ing. Pavlínou Jamin
sídlem Gorkého 2555/44, 767 01 Kroměříž

proti

žalovaným:

1) Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2

2) Česká republika - Ministerstvo financí, IČO: 00006947
sídlem Letenská 15/525, 118 10 Praha 1

o přiměřené zadostiučinění 480 000 Kč s příslušenstvím, o náhradu škody 10 000 Kč s příslušenstvím a o náhradu škody 14 883 Kč s příslušenstvím

takto:

I. Řízení se co do částky 10 000 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 12. dubna 2017 do zaplacení ve vztahu k žalované č. I zastavuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Kucarová.

- II. Žaloba na uložení povinnosti žalované č. 1 zaplatit žalobcům rovným dílem částku 14 883 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 22. června 2016 do zaplacení se zamítá.
- III. Žalovaná č. 2 je povinna zaplatit žalobcům a), b), c), a d) rovným dílem částku 272 000 Kč společně s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z této částky od 13. října 2017 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žaloba na uložení povinnosti žalované č. 2 zaplatit žalobcům rovným dílem částku 208 000 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 12. dubna 2017 do zaplacení a uložení povinnosti žalované č. 2 zaplatit žalobcům zákonný úrok z prodlení z částky 272 000 Kč od 12. dubna 2017 do 12. října 2017 se zamítá.
- V. Žalobci jsou povinni žalované č. 1 společně a nerozdílně nahradit náklady řízení ve výši 900 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VI. Žalovaná č. 2 je povinna žalobcům nahradit rovným dílem náklady řízení ve výši 61 846 Kč k rukám právní zástupkyně žalobců do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou, doručenou soudu dne 12. 10. 2017, domáhali jako právní nástupci zemřelého M. G. zaplacení přiměřeného zadostiučinění ve výši 480 000 Kč za nevydání rozhodnutí v přiměřené době v restitučním řízení zahájeném žádostí ze dne 10. 6. 1992 o vydání nemovitostí vedené před Okresním úřadem Zlín sp. zn. přezkoumávané v soudním řízení správním Krajským soudem v Brně sp. zn. vrácené Ministerstvu zemědělství – Pozemkovému úřadu (sp. zn.), a znovu přezkoumávané podle části V. o. s. ř. v řízení Okresního soudu ve Zlíně sp. zn. Žalobci žádali zadostiučinění za celou délku nepřiměřeně dlouhého restitučního řízení. Řízení trvalo 24 let a žalobci žádají 20 000 Kč za jeden rok řízení. Žalobci shrnuli průběh napadeného restitučního řízení a zdůraznili, že soud uznal své pochybení i ústy předsedy Okresního soudu ve Zlíně, právní předchůdce žalobců měl svůj nárok za oprávněný, neboť v sousedním byly pozemky vráceny jednotlivým členům družstva. Soud měl rozdělit soudní řízení na jednotlivá řízení ve vztahu k dalším bývalým členům. Nejistota neblaze ovlivnila zdraví žalobce. Žalobci dále žádali přiznat náhradu škody ve výši 10 000 Kč za neoprávněně vyčíslený soudní poplatek v řízení Okresního soudu ve Zlíně sp. zn. a náhradu škody ve výši 14 883 jako náklady právního zastoupení, které M. G. uhradil právní zástupkyni žalobců za stížnosti na nečinnost ze dne 4. 11. 2016 a 27. 6. 2016 adresované soudu v restitučním řízení a dále úkony převzetí zastoupení, poradu přesahující dvě hodiny a výzvu žalované ze dne 12. 4. 2017 v souvislosti s předběžným uplatněním nároku u žalované. Právní předchůdce žalobců svůj nárok stačil předběžně uplatnit dne 12. 4. 2017 u žalované, avšak před podáním žaloby dne zemřel ve věku, a proto jsou náklady na právní zastoupení pro uplatnění nároku u žalované důvodné. Usnesením Okresního soudu ve Zlíně, č. j. které nabylo právní moci dne 9. 10. 2017, nabyli žalobci pohledávku zůstavitele rovným dílem. Žalobci se celkem domáhali částky ve výši 504 883 Kč a žádali přiznat i zákonné úroky z prodlení. Žalovaná žalobce nijak neodškodnila.
2. Žalovaná č. 1) žalobu neuznala. K nesprávně vyčíslenému soudnímu poplatku uvedla, že toto rozhodnutí nebylo pro nezákonnost zrušeno. Náhradu nákladů za stížnosti na nečinnost měla být uplatněna v průběhu napadeného řízení, nejedná se o nesprávný úřední postup či nezákonné rozhodnutí. Předběžné projednání nároku u žalované má neformální povahu, a proto zákon poškozeným právo na náhradu nákladů zastoupení nepřiznává.

3. Žalovaná č. 2) žalobu neuznala. Délku řízení nelze považovat za nepřiměřenou, neboť řízení bylo přerušeno do skončení dědických řízení. Vztah žalobců jako dědiců k náhradě nemajetkové újmy již není bezprostřední, a proto je intenzita újmy nižší. Právní předchůdce pak újmu sdílel s dalšími poškozenými. Soud se právnímu předchůdci za průtahy i omluvil, což je forma satisfakce. Řízení bylo složité skutkově i právně. V napadeném řízení vystupoval značný počet žalobců (až 50 osob). Řízení bylo vedeno na třech stupních soudní soustavy. Došlo k úmrtí původního právního zástupce žalobců v napadeném řízení a nový zástupce se se musel seznámit s obsažným spisem. Žaloba byla k výzvám soudu opakovaně doplňována a žalobce bylo nutno vyzývat k doložení plných mocí. Řízení bylo přiměřeně dlouhé. Žalovaná č. 2 zpochybnila, že by nárok žalobců spadal pod čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Předchůdci žalobců ke dni 7. 3. 2000, kdy došlo k vydání zamítavého rozhodnutí Okresního úřadu ve Zlíně, muselo být zřejmé, že jeho restituční nárok nemůže být úspěšný, jeho právo tak nemohlo být považováno za opravdové. Veškerá další rozhodnutí zamítavé rozhodnutí potvrdila. Žalobci požadují nárok z prodlení dříve, než uplynula 6 měsíční lhůta k projednání nároku. Při jednání dne 17. 1. 2020 žalovaná č. 2 vznesla námitku promlčení.
4. Mezi účastníky bylo nesporné, že právní předchůdce žalobců uplatnil předběžně nárok na náhradu škody spočívající v nákladech právního zastoupení v napadeném řízení a náhradu nákladů za právní zastoupení ve výši 14 883 Kč a nárok na náhradu škody spočívající v nesprávně vyčísleném soudním poplatku ve výši 10 000 Kč u žalované č. 1 dne 12. 4. 2017.
5. Dále bylo mezi účastníky (žalobci a žalovanou č. 2) nesporné, že délka napadeného restitučního řízení trvalo od 10. 6. 1992 do dne 14. 10. 2016.
6. Dále byl mezi účastníky nesporný průběh napadeného restitučního řízení, které bylo zahájeno dne 10. 6. 1992, vedeno u Okresního soudu ve Zlíně, který dne 7. 3. 2002 vydal rozhodnutí, které bylo rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. [REDAKCE] zrušeno pro nepřezkoumatelnost. Dále bylo vedeno u Ministerstva zemědělství – Pozemkový úřad, které bylo ukončeno dne 9. 8. 2006 rozhodnutím č. j. [REDAKCE] na které navázalo řízení u Okresního soudu ve Zlíně sp. zn. [REDAKCE] které bylo vedeno i před odvolacím a dovolacím soudem. Pravomocně skončeno dne 14. 10. 2016.
7. Mezi účastníky bylo sporné, zda součástí předběžného uplatnění nároku ze dne 12. 4. 2017 byl i nárok na nemajetkovou újmu za celé restituční řízení, tedy i před správními orgány. Dále mezi účastníky bylo sporné, zda bylo restituční řízení složité, zda mělo dojít k separaci na jednotlivá řízení, zda je snížen význam řízení pro žalobce, protože jsou právními nástupci a v napadeném řízení vystupoval pouze jejich právní předchůdce, zda snižuje význam omluva od soudu, že dochází v řízení k průtahům, zda žalobcům náleží přiměřené zadostiučinění za nepřiměřenou délku restitučního řízení a zda mají žalobci nárok na náklady právního zastoupení v napadeném řízení a v předběžném uplatnění nároku.
8. Předně by soud ve stručnosti zopakoval své procesní úvahy, které byly vyloženy účastníkům i při jednání dne 17. 1. 2020. Obě organizační složky státu namítali, že nejsou příslušené ve věci jednat a domáhali se vyslovení místní nepřislusnosti. Usnesením ze dne 17. 1. 2020 námitky místní nepřislusnosti Obvodního soudu pro Prahu 2 byly zamítnuty. Rozhodnutí nabylo při jednání právní moci, neboť se účastníci se vzdali práva na odvolání.
9. Ohledně nároku na náhradu škody vystupuje za stát Ministerstvo spravedlnosti podle § 6 odst. 2 písm. a) zákona č. 82/1998 Sb. (dále i jen „OdpŠk“), neboť k tvrzené škodě na majetku mělo dojít v občanském soudním řízení, konkrétně u Okresního soudu ve Zlíně sp. zn. [REDAKCE].
10. Ohledně nároku na zaplacení přiměřeného zadostiučinění za nepřiměřenou délku celého restitučního řízení zahájeného dne 10. 6. 1992 a skončeného dne 14. 10. 2016 vystupuje za stát

Ministerstvo financí podle § 6 odst. 3 OdpŠk, neboť není možno určit (jeden) příslušný úřad v odvětví státní správy, který by za stát měl jednat. Je tomu tak proto, že nárok žalobců ve vztahu k nároku na náhradu újmy způsobené v restitučním řízení jejich právnímu předchůdci dlouhým řízením před správními orgány by projednávalo Ministerstvo zemědělství a dlouho trvající soudní přezkum restitučního řízení by projednávalo Ministerstvo spravedlnosti. Nárok žalobců na odškodnění nepřiměřené délky restitučního řízení je jeden nedělitelný nárok ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2017, sp. zn. 30 Cdo 2594/2016). Újma vznikala v působnosti více organizačních složek ohledně jediného nároku na náhradu nemajetkové újmy, stát může zastupovat pouze jedna organizační složka, přičemž nelze upřednostnit některou z nich na úkor druhé, a proto jedná za stát Ministerstvo financí jako ústřední orgán státní správy pro hospodaření s majetkem státu (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1382/2014, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2017, sp. zn. 30 Cdo 519/2015, uveřejněný pod číslem 76/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní).

11. Pokud jde žalobou uplatňováno vůči státu více samostatně vymezených nároků (v projednávaném případě jeden nárok na náhradu nemajetkové újmy a dva nároky na náhradu újmy majetkové) je žalovanou stranou pouze jeden subjekt (Česká republika), za který však jedná ve vztahu k jednotlivým uplatněným nárokům více příslušných organizačních složek státu (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2577/2016).
12. Soud má za prokázané, že napadené restituční řízení trvalo od 10. 6. 1992 do 14. 10. 2016, tedy cca 24 let a 4 měsíce. Řízení bylo složité zejména procesně s ohledem na vysoký počet účastníků a rozhodování o procesním nástupnictví. Správní orgány rozhodovaly věcně dvakrát, jednou rozhodoval krajský soud v správním soudnictví, posléze rozhodovaly věcně všechny tři stupně soudní soustavy podle části V. o. s. ř. Řízení bylo nepřiměřeně dlouhé. Právní předchůdce žalobců M. G. uplatnil veškeré nároky žalobců v projednávané věci včetně nároku na náhradu nemajetkové újmy u žalované č. 1 dne 12. 4. 2017. Žalobci jsou právními nástupci M. G. a přešla na ně práva náhrady škody a nemajetkové újmy. M. G. vznikly náklady právního zastoupení v souvislosti se stížnostmi na nečinnost v restitučním řízení a předběžném uplatnění nároku u žalované v celkové výši 14 883 Kč, avšak nákladové výroky v restitučním řízení nebyly zrušeny pro nezákonnost. Žalované plnění žalobců není promlčeno. Žalované nároky žalobců neuspokojila.
13. Ze spisu Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Zlín soud zjistil následující skutečnosti. Dne 17. 6. 1992 uplatnili u Pozemkového úřadu ve Zlíně bývalí členové a další oprávněné osoby (včetně M. G.) vůči povinným osobám restituční nárok dle zákona č. 229/1991 Sb. na vydání nemovitostí bývalého. Dne 7. 3. 2000 rozhodl Okresní pozemkový úřad ve Zlíně, že se nemovitosti nevydávají bývalým členům a dalším oprávněným osobám, neboť nemovitosti byly ve vlastnictví družstva (právnícké osoby) a nikoli ve vlastnictví fyzických osob (členů družstva). Proti zamítavému rozhodnutí byla podána žaloba ke Krajskému soudu v Brně. Dne 30. 5. 2002 Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, neboť v rozhodnutí nebylo dostatečně určité uvedeno, kterým osobám se nemovitosti nevydávají. Dne 14. 10. 2005 vydalo Ministerstvo zemědělství – Pozemkový úřad Zlín rozhodnutí dle kterého se nemovitosti nevydávají bývalým členům a dalším oprávněným osobám. Rozhodnutí nenabývalo právní moci, neboť po jeho vydání bylo zjištěno, že rozhodnutí nebylo doručeno účastnici M. S. která zemřela před jeho vydáním. Dne 30. 1. 2006 vydalo Ministerstvo zemědělství – Pozemkový úřad Zlín rozhodnutí, dle kterého se nemovitosti nevydávají bývalým členům a dalším oprávněným osobám. Rozhodnutí nenabývalo právní moci, neboť po jeho vydání bylo zjištěno,

že rozhodnutí nebylo doručeno účastníkům K [redacted] H [redacted], M [redacted] H [redacted], T [redacted] J [redacted] a J [redacted] M [redacted], kteří zemřeli před jeho vydáním. Dne 10. 7. 2006 vydalo Ministerstvo zemědělství – Pozemkový úřad Zlín rozhodnutí [redacted] dle kterého se nemovitosti nevydávají bývalým členům a dalším oprávněným osobám [redacted]. Rozhodnutí nenabýlo právní moci, neboť po jeho vydání bylo zjištěno, že rozhodnutí nebylo doručeno účastníkovi Ing. P [redacted] G [redacted] který zemřel před jeho vydáním. Dne 9. 8. 2006 vydalo Ministerstvo zemědělství – Pozemkový úřad Zlín rozhodnutí [redacted] dle kterého se nemovitosti nevydávají bývalým členům a dalším oprávněným osobám [redacted]. Obsahově bylo rozhodnutí obdobné jako rozhodnutí ze dne 7. 3. 2000, tedy nemovitosti nebyly vydány, neboť byly ve vlastnictví družstva (právnícké osoby) a nikoli ve vlastnictví fyzických osob (členů družstva). Rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 9. 2006.

14. Ze spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. [redacted] soud zjistil, že dne 11. 4. 2000 podal M [redacted] G [redacted] návrh na přezkoumání rozhodnutí Okresního pozemkového úřadu ve Zlíně ze dne 7. 3. 2000. Dne 9. 5. 2000 podal Okresní pozemkový úřad ve Zlíně vyjádření k žalobě. Dne 30. 5. 2002 vydal Krajský soud v Brně rozsudek, kterým napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 6. 2002.
15. Ze spisu Okresního soudu ve Zlíně sp. zn. [redacted] soud zjistil, že dne 3. 4. 2006 byla podána žaloba o vydání ideálních podílů nemovitostí bývalého [redacted] do vlastnictví jednotlivým bývalým členům tohoto družstva podle části V. o. s. ř. Dne 29. 7. 2008 soud vyzval žalobce k předložení plné moci pro jejich právního zástupce. Dne 18. 8. 2008 byly soudu předloženy plné moci některých žalobců. Dne 12. 1. 2009 soud vyzval žalobce k předložení zbývajících plných mocí. Dne 6. 2. 2009 si soud vyžádal dědické spisy. Dne 6. 3. 2009 soud řízení částečně zastavil, rozhodl o procesním nástupnictví a vyzval žalobce k doplnění tvrzení. Dne 8. 4. 2009 soud řízení částečně zastavil a rozhodl o procesním nástupnictví. Dne 16. 6. 2009 podal zástupce žalobců vyjádření. Dne 3. 7. 2009 soud žalobu odmítl. Dne 29. 7. 2009 podali žalobci odvolání. Dne 18. 8. 2009 soud věc předložil odvolacímu soudu. Dne 31. 5. 2010 odvolací soud rozhodl tak, že se žaloba neodmítá. Dne 21. 4. 2011 soud zaslal žalobu ostatním účastníkům a vyzval je k podání vyjádření. V květnu 2011 byla soudu doručena vyjádření k žalobě. Dne 22. 8. 2011 soud vyžádal dědické spisy. Dne 14. 2. 2012 soud vyžádal další dědické spisy. Dne 1. 3. 2012 soud řízení zastavil vůči některým účastníkům, rozhodl o procesním nástupnictví, přibral další účastníky do řízení a vyzval další účastníky k podání vyjádření k žalobě. Dne 14. 5. 2012 přibral do řízení dalšího účastníka. Dne 30. 11. 2012 soud rozhodl o procesním nástupnictví a vyzval účastníky k podání vyjádření k žalobě. Vyjádření byla soudu doručena v prosinci 2012. Dne 29. 5. 2012 soud vyžádal informace o dědickém řízení po zemřelém účastníkovi a vyzval účastníka k předložení plné moci pro jeho právního zástupce. Dne 10. 8. 2012 soud urgoval poskytnutí informace o zemřelém účastníkovi. Odpověď byla soudu poskytnuta dne 17. 10. 2012. Soud následně nařídil jednání na den 29. 4. 2013. Dne 19. 4. 2013 požádal nový zástupce žalobců o odročení jednání, neboť dosavadní právní zástupce zemřel. Další jednání bylo nařizeno na den 17. 10. 2013. Na jednání byl vyhlášen rozsudek, dle kterého byla žaloba zamítnuta. V průběhu ledna 2014 proti rozsudku podali žalobci odvolání. Následně žalobci platili soudní poplatek z odvolání a odvolání bylo doručováno ostatním účastníkům k podání vyjádření. Dne 22. 1. 2014 zemřel jeden z žalobců a soud dne 4. 7. 2014 rozhodl o nástupnictví po zemřelém žalobci. Soud dále vrátil některým žalobcům přeplatek na soudním poplatku. Dne 12. 9. 2014 soud provedl reklamaci doručování zásilky s rozsudkem, neboť na doručence bylo uvedeno zjevně nesprávné datum doručení. Dne 18. 11. 2014 pošta předložila soudu doručenkou ve správném znění. Dne 1. 12. 2014 byl spis předložen odvolacímu soudu. Dne 14. 7. 2015 odvolací soud vyzval jednoho z odvolatelů k odstranění vad odvolání. Dne 6. 8. 2015 se

konalo jednání, na kterém byl napadený rozsudek potvrzen, ve výroku o nákladech byl změněn. Proti rozsudku podali žalobci dne 21. 4. 2016 dovolání. Následně byli dovolatelé vyzváni k zaplacení soudního poplatku a dovolání bylo doručováno ostatním účastníkům. Spis byl Nejvyššímu soudu předložen dne 3. 8. 2016. Dne 29. 8. 2016 bylo dovolání odmítnuto. Usnesení o odmítnutí dovolání nabylo ve vztahu k právnímu předchůdci žalobců právní moci dne 14. 10. 2016. Usnesení o odmítnutí dovolání nabylo absolutní právní moci dne 31. 10. 2016.

16. Z dotazů na stav řízení ze dne 14. 7. 2008, 2. 1. 2009, 25. 2. 2012 a stížností ze dne 13. 4. 2011 a 20. 11. 2012 soud zjistil, že žalobce se aktivně zajímal o řízení a měl osobní zájem na rychlém projednání věci.
17. Z vyjádření ke stížnosti ze dne 6. 5. 2011 soud zjistil, že předseda Okresního soudu ve Zlíně se omluvil M. G. za tři čtvrtě roční nečinnost soudu předcházející podání stížnosti. Žalobci sdělil, že se jedná o věc složitou s neobvykle velkým počtem účastníků.
18. Z žádosti o zadostiučinění za vzniklou újmu ze dne 12. 4. 2017 soud zjistil, že se M. G. domáhal po žalované odškodnění nepřiměřené délky restitučního řízení před správními i soudními řízeními (viz str. 2 podání). M. G. uplatnil i zbylé nároky na náhradu škody.
19. Z potvrzení žalované ze dne 18. 4. 2017 soud zjistil, že M. G. uplatnil svůj nárok dne 12. 4. 2017 u žalované.
20. Z úmrtního listu ze dne 12. 6. 2017 soud zjistil, že M. G., narozený dne , zemřel dne .
21. Z usnesení Okresního soudu ve Zlíně ze dne 9. 10. 2017, č. j. soud zjistil, že žalobci jako dědicové nabyli rovným dílem pohledávku M. G. uplatněnou touto žalobou.
22. Soud neprováděl další dokazování a blíže nehodnotil další provedené důkazy a tvrzení účastníků, neboť by to bylo nadbytečné, když výše uvedené dokazování je naprosto dostatečné pro rozhodnutí ve věci, když drtivá většina rozhodující skutečností je zřejmá ze samotných spisů napadeného restitučního řízení. Soud proto blíže nehodnotil podstatná rozhodnutí založená jako příloha žaloby, neboť jsou součástí výše citovaných spisů. Soud rovněž nehodnotil blíže listiny týkající se nevráceného soudního poplatku, neboť žalobci vzali tento nárok zpět. Z dotazů a stížností M. G. je evidentní, že se o řízení živě zajímal. Úmrtní list žalobce svědčí o tom, že žalobce byl po většinu řízení v pokročilém důchodovém věku. V dědickém řízení je jasně stanoveno, že na žalobce přešla předmětná pohledávka uplatněná u žalované. Předběžné uplatnění nároku jasně hovoří o tom, že žalobce žádá odškodnit za celé restituční řízení. Pokud jde o neprovedené důkazy, soud si je vědom, že neprovedl vyžádání stanoviska od Ministerstva zemědělství k nároku žalobců na přiznání zadostiučinění za nemajetkovou újmu. Dle názoru soudu se jedná o nadbytečný důkaz, neboť žalobci uvedli, že jediné uplatnění nároku provedl jejich právní předchůdce u Ministerstva spravedlnosti, které mělo dostatečný časový prostor 6 měsíců pro případné postoupení žádosti žalobců Ministerstvu financí, které si mohlo od dalších úřadů včetně Ministerstva zemědělství vyžádat potřebné informace. Tento důkazní návrh byl vznesen v rámci sporování místní příslušnosti soudu, přičemž tato otázka již byla pravomocně vyřešena.
23. Podle § 1 odst. 1 OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 2 OdpŠk odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.
24. Podle § 5 OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení,

v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

25. Podle § 8 odst. 1 OdpŠk nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
26. Podle § 13 odst. 1 OdpŠk stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
27. Podle § 31 odst. 1 OdpŠk náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. (2) Náhradu nákladů řízení může poškozený uplatnit jen tehdy, jestliže neměl možnost učinit tak v průběhu řízení na základě procesních předpisů, anebo jestliže mu náhrada nákladů takto již nebyla přiznána. (3) Náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně. (4) Poškozený nemá právo na náhradu nákladů zastoupení, které vznikly v souvislosti s projednáváním uplatněného nároku u příslušného úřadu.
28. Podle § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 citovaného ustanovení zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 téhož ustanovení v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilych odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.
29. Podle § 32 odst. 3 OdpŠk se nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Vznikla-li nemajetková újma nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, neskončí promlčecí doba dříve než za 6 měsíců od skončení řízení, v němž k tomuto nesprávnému úřednímu postupu došlo.
30. Podle § 1475 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb. (dále jen „o. z.“) dědické právo je právo na pozůstalost nebo na poměrný podíl z ní. (2) Pozůstalost tvoří celé jmění zůstavitele, kromě práv a povinností vázaných výlučně na jeho osobu, ledaže byly jako dluh uznány nebo uplatněny u orgánu veřejné moci.
31. Žalobci vzali podáním ze dne 22. 10. 2019 žalobu částečně zpět co do částky 10 000 Kč z důvodu nesprávně vyčísleného soudního poplatku, a proto soud řízení podle § 96 odst. 2, 3 o. s. ř. v tomto rozsahu zastavil (výrok I.).

32. Soud posoudil zbylý nárok na náhradu škody podle § 1 odst. 1 OdpŠk, § 5 písm. a) OdpŠk, § 8 odst. 1 OdpŠk za užití § 31 odst. 1, 2, 3, 4 OdpŠk, když se žalobci domáhali náhrady nákladů právního zastoupení vynaložené v restitučním řízení a předběžném uplatnění nároku. Nákladové výroky napadeného restitučního řízení, ve kterém byl právní předchůdce žalobce neúspěšný, nebyly pro nezákonnost zrušeny. Náhrada vynaložených nákladů žalobci v restitučním řízení proto nepřísluší ani podle OdpŠk. Náklady na uplatnění nároku u žalované před podáním žaloby nejsou účelně vynaložené náklady pro neformální povahu projednání nároku. Zákon tuto náhradu nákladů výslovně vylučuje dle § 31 odst. 4 OdpŠk (shodně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 1728/2011). Na výše uvedených závěrech nemění nic ani vysoký věk právního předchůdce žalobců, a proto soud nárok na náhradu škody včetně požadovaných zákonných úroků z prodlení zamítl (výrok II.).
33. Soud posoudil nárok na náhradu nemajetkové újmy po právní stránce podle § 1 odst. 1 OdpŠk, § 5 písm. b) OdpŠk, § 13 odst. 1 OdpŠk a § 31a odst. 1, 2 a 3 OdpŠk, když se žalobci po žalované domáhali zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 480 000 Kč s příslušenstvím, která měla vzniknout jejich právnímu předchůdci, který nárok uplatnil u Ministerstva spravedlnosti jako orgánu veřejné moci (§ 1475 odst. 2 o. z.), porušením povinnosti vydat rozhodnutí v napadeném restitučním řízení v přiměřené lhůtě. V řízení bylo prokázáno, že žalobci svůj nárok u žalované předběžně uplatnil ve smyslu § 14 odst. 1, 3 OdpŠk, proto věc může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 OdpŠk).
34. Soud dospěl k závěru, že délka řízení (24 let a 4 měsíce) byla nepřiměřená zejména v prvotní fázi po podání žaloby, kdy správnímu orgánu trvalo bez mála 8 let, než vydal první rozhodnutí ve věci a právě toto rozhodnutí bylo pak zrušeno pro nepřezkoumatelnost. Průtahy (3/4 roku) se pak objevily v navazujícím soudním řízení a správa soudu se za ně žalobci dne 6. 5. 2011 omluvila. Sám o sobě by však stačil závěr, že v demokratickém právním státě není ani u nejsložitějšího sporu možné, aby právní předchůdce žalobců čekal na ukončení řízení takřka čtvrt století. Závěr o přiměřenosti délky řízení není rovněž správný z důvodu, že v řízení došlo k vydání nepřezkoumatelného rozhodnutí správního orgánu ze dne 7. 3. 2000, což samozřejmě zbytečně prodloužilo délku řízení, neboť nebýt tohoto prohřešku mohlo být řízení před správními orgány o 4 roky kratší (období od zrušení rozhodnutí Krajským soudem v Brně do vydání nového rozhodnutí v r. 2006). V důsledku porušení práva předchůdce žalobců na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě mu vznikla nemajetková újma, kterou je nutno odškodnit v penězích, neboť žádné okolnosti, pro něž by bylo na místě spokojit se v dané věci pouze s konstatováním porušení práva, soud neshledal. Nárok na náhradu nemajetkové újmy pak přešel na žalobce jako na dědice podle § 1475 odst. 2 o. z. Postup při určení přiměřené výše peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou řízení stanovil ve své ustálené judikatuře Nejvyšší soud. Zdůraznil, že pro zachování jednotnosti rozhodování ve věcech odškodnění za porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě je nezbytné, aby soudy ve svých rozsudcích podrobně vysvětlily, z jaké základní částky odškodnění vyšly a jakým způsobem, včetně procentního vyjádření, zohlednily kritéria uvedená v § 31a odst. 3 písm. b) až e) OdpŠk při určení konečné výše odškodnění (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2010, sp. zn. 30 Cdo 3026/2009). Na závěru o výši zadostiučinění by se měla kritéria uvedená v § 31a odst. 3 písm. b) až e) OdpŠk projevit ve stejném poměru, v jakém se podílela na celkové délce řízení; zásadně vhodnou formou tohoto projevu je procentní modifikace základní částky odškodnění za (celé) řízení.
35. Z konstantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva a Nejvyššího soudu (viz např. rozsudky ze dne 12. 1. 2011, sp. zn. 30 Cdo 1151/2009, ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. 30 Cdo 4889/2009 či sjednocující stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, Cpjn 206/2010, uveřejněné pod číslem 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, popř. dále jen R 58/2011) plyne, že za soudní řízení lze přiznat

účastníku řízení základní částku v rozmezí mezi 15 000 Kč až 20 000 Kč za každý rok řízení, přičemž za první dva roky náleží odškodnění v poloviční výši (každé soudní řízení musí trvat určitou dobu, přičemž nemajetková újma v prvních letech trvání řízení není příliš závažná). Za průměrnou základní sazbu se soudu jeví částka 20 000 Kč za rok řízení, neboť se jedná o extrémně dlouhé řízení. Při délce řízení 24 let a 4 měsíce proto činí základ 486 668 Kč. (24 x 20 000 + 4 x 1667). Tuto částku pak je nutno upravit v důsledku demonstrativně vyčtených kritérií uvedených pod písmeny b) až e) § 31a odst. 3 OdpŠk, tj. s přihlédnutím k: b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

36. Řízení bylo lehce složité po skutkové stránce (opatření velkého množství listin staršího (archivního) data vztahující se k vydávaným nemovitostem), mírně složité po právní (restituční spor se zapojením vyššího počtu stupňů do rozhodování - 2 x správní orgány, 1 x soud ve správním soudnictví, 1 x soud nalézací, 1 x soud odvolací a 1 x soud dovolací) a zejména bylo velmi složité po procesní stránce (náročná situace s vyšším počtem žalobců, kteří nárok uplatnili již ve vysokém věku, a s tím spojená potřeba četného rozhodování o procesním nástupnictví, neboť než stačila rozhodnutí o procesním nástupnictví nabýt právní moci, vznikla potřeba rozhodovat o nástupnictví znovu, čímž počet nezastoupených žalobců rychle narůstal o dědice zemřelých žalobců, kromě toho bylo zapotřebí vyčkávat na doložení plných mocí, úpravy žalob i seznámení nového zástupce žalobců se spisem). S ohledem na mimořádnou náročnost projednávaného restitučního nároku soud snížil zadostiučinění pro právní složitost sporu minus 70 %. [§ 31a odst. 3 písm. b) OdpŠk].
37. M. G. se na délce řízení svým chováním nepodílel. Potřeba doložení plných mocí a úpravy žaloby soud již zohlednil dostatečně v rámci procesní složitosti a dotazy na stav řízení a stížnosti žalobce na průtahy se dostatečně odrazily v závěru o významnosti sporu pro žalobce [§ 31a odst. 3 písm. c) OdpŠk].
38. Soud zvýšil zadostiučinění za postup orgánů veřejné moci za vydání nepřezkoumatelného rozhodnutí ze dne 7. 3. 2000 o plus 10 % [§ 31a odst. 3 písm. d) OdpŠk].
39. Při úvaze o významu předmětu řízení pro poškozeného hraje roli to, o jaká práva či povinnosti se dané řízení vede a do jaké míry jsou tato práva či povinnosti zpravidla důležitou součástí života jednotlivce. Jedná se o hledisko obecné, typové, k němuž není třeba vést dokazování, neboť plyne ze samotné podstaty zkoumaných řízení (Cpjn 206/2010). Právní předchůdce žalobců se aktivně o osud řízení zajímal, o čemž svědčí jeho osobní dotazy na stav řízení a stížnosti na průtahy. Žalobce byl rovněž v značně pokročilém věku. V době skončení restitučního řízení bylo M. G. přes 86 let. Předchozích 24 let sporu tak právní předchůdce žalobců prožil v důchodovém věku a je samozřejmé, že presumovaná nejistota ohledně výsledku řízení (jinými slovy stres) byla s ohledem na stáří M. G. značně nežádoucí. Soud tak přihlédl i k tomu, že se nejistota M. G. ohledně výsledku sporu negativně ovlivňovala zdraví žalobce. Negativní důsledky nepřiměřeně dlouhého řízení jsou osobami v pokročilejším věku i s ohledem na jejich chatrnější zdraví vnímány zpravidla intenzivněji, a jedná se tak objektivně o výraznější zásah do jejich práva na spravedlivý proces (srov. Cpjn 206/2010). Žalovaná sice poukazovala na to, že nepříznivé rozhodování ohledně vydávaných nemovitostí bylo ze strany orgánů moci setrvalé a naděje žalobce na vydání pozemků byly plané, avšak to dle názoru soudu v projednávaném sporu neznamená, že by význam řízení pro žalobce nebyl opravdový či vážný. Restituční řízení typové a spolu s nimi i nyní projednávaná věc samozřejmě spadají pod čl. 6 Úmluvy (viz výše uvedené rozhodnutí NS sp. zn. 30 Cdo 2594/2016). Skutečnost, že poškozený předchůdce žalobců nebyl v restitučním řízení úspěšný, na výše uvedeném závěru ničeho nemění. To, zda M. G. náleží právo na vydání předmětných restitučních pozemků či nikoliv, bylo onou podstatou restitučního sporu. Právě proto, aby právní předchůdce žalobců dostal s konečnou platností

odpověď na otázku, zda má nebo nemá právo na vydání pozemků, bylo restituční řízení vedeno. Orgánům veřejné moci pak trvalo více než 24 let, než výše uvedenou otázku s konečnou platností vyřešily. Význam řízení nelze hodnotit jen podle výsledku restitučního řízení, neboť argumentací ad absurdum by pak každý neúspěšný žalobce nemohl být uspokojen za průtahy s tvrzením, že mu nikdy žádné právo, o které se mnoho let soudil, nepříslušelo. Význam řízení soud shledává pro žalobce jako zvýšený s ohledem na vyšší věk právního předchůdce žalobců a skutečnost, že naléhal na rychlejší projednání věci, o plus 20 % [§ 31a odst. 3 písm. e) OdpŠk].

40. Důvodná je však námitka žalované č. 2, že každé řízení musí určitou dobu trvat, což žalobci do svého výpočtu nezahrnuli. Zadostiučinění se za první dva roky snižuje na polovinu (viz NS Cpjn 206/2010), a proto soud od upraveného základu - celkové snížení o 40 % - (486 668 x 0,6) odečetl ještě částku 2 x 10 000 Kč za první dva roky řízení. Žalobcům podle § 13 odst. 1 OdpŠk rovným dílem náleží zadostiučinění ve výši 272 000 Kč (68 000 Kč pro každého ze čtyř žalobců). Žalobcům po právu patří i zákonný úrok z prodlení. Nárok byl předběžně uplatněn dne 12. 4. 2017. Žalovaná se ocitla v prodlení podle § 15 odst. 2 OdpŠk po uplynutí lhůty 6 měsíců v pátek dne 13. 10. 2017. Žalobcům tak náleží dle § 1970 o. z. ve spojení s nařízením vlády č. 351/2013 Sb. zákonný úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 272 000 Kč od 13. 10. 2017 do zaplacení (výrok III.).
41. Ve zbývající výši soud nárok žalobců na náhradu nemajetkové újmy včetně zákonných úroků z prodlení za dřívější období podle § 13 odst. 1 OdpŠk zamítl (výrok IV.).
42. Nárok žalobců není promlčen podle § 32 odst. 3 OdpŠk, neboť řízení pravomocně skončilo dne 31. 10. 2016 (absolutní právní moc). Dne 12. 4. 2017 byl nárok uplatněn u žalované (z promlčecí doby zůstalo 19 dní). Po dobu uplatnění nároku se promlčecí doba stavila podle § 35 odst. 1 OdpŠk na dobu 6 měsíců do 12. 10. 2017. Téhož dne byla podána žaloba k soudu, a proto je lhůta k uplatnění nároku u soudu zachována. M. G. předběžně uplatnil nárok u žalované za celé restituční řízení a žalobci se domáhají odškodnění žalobou rovněž za celé restituční řízení. Pokud jde o podání žalobců ze dne 5. 11. 2018, z kterého žalovaná dovozovala promlčení nároku, žalobci v tomto podání pouze sdělili, že nemají za to, že by před správními orgány došlo k (jednotlivým) průtahům. Nejednalo se ani o částečné zpětvzetí žaloby, což zástupkyně žalobců potvrdila při jednání dne 17. 1. 2020.
43. Pokud jde o další argumentaci účastníků a odkazy na případná rozhodnutí soud se jimi blíže nezabýval, neboť nejsou relevantní a jejich závěry nejsou vztáhnout na projednávanou věc, neboť vycházejí z jiných skutkových a právních souvislostí.
44. Takovou námitkou je například argument žalované č. 2, že by zadostiučinění mělo být sníženo pro zprostředkovaný vztah žalobců k napadenému řízení s citací rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 5. 10. 2010, sp. zn. 30 Cdo 4815/2009, ve kterém je rozebráno, že nárok na náhradu imateriální újmy, je dědicům přičitatelný, stali-li se účastníky takového řízení. Projednávaný případ je odlišný ze dvou důvodů: 1) žalobci se nestali účastníky napadeného restitučního řízení. Řízení se účastnil jen právní předchůdce žalobců a žalobci svůj nárok odvozují od toho, že jej po svém předchůdci zdědili. Nárok zdědili celý, soud neodškodňuje újmu žalobců, ale újmu jejich právního předchůdce, a proto není důvodu odškodnění krátit, 2) žalovaná pomíná, že s ohledem na přechodná ustanovení o. z. (§ 3069 o. z.) a smrt zůstavitele Miloslava Gregůrka za účinnosti o. z. se přechod práv zůstavitele řídí o. z., který ve svém ustanovení § 1475 odst. 2 o. z. u práv vázaných výlučně na osobu zůstavitele oproti staré úpravě zakotvil výjimku, že dluh uplatněný u orgánu veřejné moci, přechází (celý) na dědice. Judikát Nejvyššího soudu ze dne 5. 10. 2010 tedy na daný případ dopadat ani nemůže, neboť podle starší úpravy osobní práva poškozených nepřiměřenou délkou řízení jejich smrtí zanikala.
45. Pokud jde o další argument žalované, že řízení bylo opakovaně přerušeno do skončení dědických řízení s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 30 Cdo

348/2010, lze k tomu uvést, že délka řízení 24 let přiměřená nebyla, přičemž tento závěr soud opřel nikoli o nepřiměřenou délku vedlejších dědických řízení, ale o samotné průtahy hlavního restitučního řízení v době, kdy řízení nebylo přerušeno (ať už jde o počáteční nečinnost po podání žaloby před správními orgány, zrušení pro nepřezkoumatelnost prvního správního rozhodnutí, či nečinnost tři čtvrtě roku v rámci soudního řízení). Každý z výše uvedených průtahů by sám o sobě stačil pro závěr o nepřiměřenosti restitučního řízení s ohledem na jeho extrémní délku. Ačkoliv dědická řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá, již samotná délka správního řízení bez těchto přerušovaných řízení pro závěr o nepřiměřenosti řízení zcela dostačuje.

46. Další obrana žalované spočívala v tom, že se předseda soudu za průtahy Miloslavu Gregůrkovi omluvil. Předně je třeba říci, že omluva či konstatování porušení práva se nejeví soudu jako dostačující s ohledem na celkovou délku projednání restituce. Satisfakce ve formě omluvy byla s ohledem na dobu vedení soudního řízení zcela nepatrná a není proto důvodu ji jakkoliv zohlednit. Navíc těžko lze shledat dostatečným zadostiučiněním omluvu předsedy soudu za průtahy, pokud žalovaná nárok žalobců včas nevyřídila (byť konstatováním či omluvou) a následně v rámci svého vyjádření v projednávané věci vyslovila přesvědčení, že délka řízení byla přiměřená.
47. Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 21. 10. 2010 sp. zn. 30 Cdo 3026/2009 navíc upozornil, že k zvýšení či snížení zadostiučinění přesahující 50 % základní částky má být přistoupeno jen ve výjimečných případech, aby byl zachován vztah přiměřenosti mezi utrpěnou újmou a za ni poskytovaným odškodněním. K námitkám žalované, která uváděla, že by mělo být případné zadostiučinění sníženo ještě více, lze uvést, že ačkoliv napadené řízení bylo velmi složité (což soud adekvátně zohlednil), současně soud neshledal žádné jiné výjimečné důvody pro celkové snížení zadostiučinění o více než 50 %.
48. Nárok žalobců na odškodnění nemajetkové újmy je co do základu oprávněný. Žalobci však nepřihlédli ve svých výpočtech ke konkrétním okolnostem napadeného řízení (zejména jeho složitosti) a snížení zadostiučinění za první dva roky řízení. Soud v napadeném řízení nepochybil, pokud řízení nerozdělil na jednotlivá řízení, neboť účastníky řízení podle V. části o. s. ř. musejí být ze zákona všichni ti, kteří byli účastníky předchozího správního řízení. Soud ke všem okolnostem přihlédl a má za to, že výše přiznané zadostiučinění je naprosto dostačující.
49. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 a § 151 odst. 1 o. s. ř., podle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl.
50. Žalovaná č. 1 měla ve vztahu k náhradě škody plný úspěch, a proto jí náleží plná náhrada nákladů řízení. Žalobci byli vůči žalované č. 2 částečně úspěšní, ale plnění závisí na úvaze soudu, a proto jim náleží plná náhrada nákladů řízení (§ 142 odst. 1, 3 o. s. ř.).
51. Soud oddělil nákladové výroky ve vztahu k jednotlivým organizačním složkám státu, neboť v řízení bylo rozhodováno při objektivní kumulaci nároků. Stejnou praxi (dělení nákladového výroku při uplatnění vícero samostatných nároků ve vztahu k organizačním složkám) potvrdil i Městský soud v Praze (srov. např. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2019, č. j. 14 Co 323/2019, kde při odmítnutí samostatného nároku ve vztahu k jedné ze dvou organizačních složek bylo potvrzeno rozhodnutí soudu, který současně s částečným odmítnutím žaloby rozhodl o nákladech řízení ve vztahu k jedné z organizačních složek, ačkoliv v řízení bylo pokračováno s druhou zbývající organizační složkou).
52. O náhradě nákladů řízení ve vztahu k žalované č. 1 soud rozhodl dle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 151 odst. 3 o. s. ř., když procesně úspěšné žalované č. 1 náleží paušální náhrada za

3 úkony po 300 Kč (vyjádření k žalobě, příprava na jednání a účast na jednání) podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. ve výši 900 Kč (výrok V.).

53. Náklady žalobců ve vztahu k žalované č. 2 tvoří soudní poplatek ve výši 6 000 Kč a náklady právního zastoupení. Odměnu advokátky, kterou soud určil dle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „AT“) při tarifní hodnotě sporu 50 000 Kč, neboť se jedná o spor o náhradu nemajetkové újmy (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013), čemuž odpovídá dle § 7 odst. 5 AT odměna za 5 úkonů právní služby po 9 920 Kč (4 žalobci x 3 100 Kč x 0,8 po snížení dle § 12 odst. 4 AT) za přípravu a převzetí zastoupení, podání žaloby, vyjádření ze dne 5. 11. 2018 a 22. 10. 2019, účast na jednání dne 17. 1. 2020 dle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) AT. K odměně advokátky náleží i paušální náhrada hotových výdajů za 5 úkonů právní služby á 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Za žádost o nařízení jednání úkon právní služby nepřísluší, neboť se nejedná o úkon ve věci samé. Pojem "věc sama" je právní teorií a soudní praxí vykládán jako věc, která je oním předmětem, pro nějž se řízení vede. V tzv. řízení sporném, v němž jde o to, rozhodnout spor o právo mezi účastníky, kteří stojí proti sobě v postavení žalobce a žalovaného, je tudíž za věc samu (v teorii se mluví také o věci hlavní) pokládán nárok, uplatněný žalobou, o kterém má být v příslušném řízení věcně rozhodnuto. Procesní žádost o nařízení jednání se věci samé netýká, a proto se nejedná o honorovaný úkon právní služby. Náhrada cestovného na cestě k soudu v roce 2020 dle vyhlášky č. 358/2019 Sb. na trase na trase Kroměříž - Praha a zpět (559 km při spotřebě 6,7 litru na 100 km a ceně benzínu (natural 95) ve výši 32 Kč/litr a opotřebení vozidla 4,20 Kč/1 km) činila 3 546 Kč $[(6,7 \times 5,59 \times 32) + (4,20 \times 559)]$. Náhrada zmeškaného času za 6 hodin dle § 14 odst. 3 AT činila 1 200 Kč. Celkem činí náhrada v roce 2020 na této cestě 4 746 Kč. Advokátka není plátcem DPH. Celkem náklady žalobců činí 61 846 Kč (6 000 + 5 x 9 920 + 5 x 300 + 4 746), jak je uvedeno ve výroku VI. tohoto rozsudku.
54. Delší lhůta plnění podle § 160 odst. 1 o. s. ř. odpovídá podmínkám čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu, a proto oběma účastníkům soud určil delší lhůtu k plnění.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinní dobrovolně, co jim ukládá vykonatelné rozhodnutí, můžou oprávnění podat návrh na soudní výkon rozhodnutí či exekuci.

Praha 17. ledna 2020

Mgr. Jan Lipert v. r.
soudce